

בס"ד. שיחת שבת חול המועד סוכות, ה'תשי"ט.

בלתי מוגה

א. סיפר כ"ק מו"ח אדמו"ר¹ בשם הצ"צ:

את המאמר "ושאבתם מים בששון" — הראשון — שבלקו"ת², אמר רבנו הזקן פעמים אחדות. בשנת תקס"ט (לפני מאה וחמשים שנה) אמר רבנו הזקן מאמר זה בפעם הששית, והי' זה ע"ד מאמר הגמרא³ "שמשם שואבים". יונה קיבל בשמחת בית השואבה את גילוי הנבואה, אנו קיבלנו עד אין-סוף. הסוף הוא בביאת המשיח, ש"נעוץ תחלתן בסופן"⁴.

[הלשון בדיוק — נדפס כבר ב"היום יום"⁵, אלא ששם נדפס "שנעוץ סופן בתחלתן", והוא טעות הדפוס, וצ"ל: "שנעוץ תחלתן בסופן"⁶].

ולהעיר, שפתגם זה יש לו מקור בזהר — אף שדברי רבותינו נשיאינו אינם צריכים מקור וסמוכות — דאיתא בזהר (בהשמטות)⁷: "חסידי וצדיקי חדאן בהאי הילולא (בשמחת ניסוך המים) בגין דרמיזא ליהוא טיבו דזמין קודשא בריך הוא למעבד", היינו, ששמחת בית השואבה היא מעין לעתיד לבוא, שזוהי התחלת הענין, והגמר יהי לעת"ל.

ב. ויש לבאר דברי הצ"צ ש"יונה קיבל בשמחת בית השואבה את גילוי הנבואה, אנו קיבלנו עד אין-סוף":

הגילוי הנבואה הוא בהגבלה, כפי שמצינו בלשון הכתוב⁸ "ויהי דבר הוי' שנית", וכמו"כ שאר הגבלות באופן גילוי הנבואה⁹, ועד ש"אין שני נביאים מתנבאים בסגנון אחד"¹⁰, אלא כל נביא מדבר בסגנון שלו, כיון שהנבואה נמשכת ומתלבשת לפי ערך הכלים שלו, וכמ"ש¹¹ "רוח הוי' דבר בי ומלתו על לשוני".

6) בהוצאות האחרונות — נתקן (המו"ל).
7) ח"א רסא, ב (ובהגהות דרך אמת).
8) ירמ"א, יג. יג. ג. חגי ב, כ.
9) ראה רמב"ם הל' יסוה"ת רפ"ז.
10) סנהדרין פט, סע"א.
11) שמואל"ב כג, ב.

1) שיחת ליל ב' דחה"ס תרצ"ז בתחלתה (סה"ש תרצ"ז ס"ע 162).
2) דרושי סוכות עח, ג ואילך.
3) ירושלמי סוכה פ"ה ה"א.
4) ספר יצירה פ"א מ"ז.
5) טז תשרי, ב דהג הסוכות.

משא"כ הגילוי ש"אנו קיבלנו" הוא "עד אין־סוף" — גילוי הבל־גבול שלמעלה הרבה מגילוי הנבואה, והוא מעין הגילוי דלעת"ל שהוא בל"ג.

וכיון שהגילוי שאנו קיבלנו הוא בל"ג — הרי זה שייך גם בזמן הזה: הגילוי דנבואה, להיותו בהגבלה, הרי הוא מוגבל בזמן הבית דוקא, כמארז"ל¹² "מיום שחרב בית־המקדש ניטלה נבואה", משא"כ הגילוי דאין־סוף אפשר שיהי' גם עתה.

ג. ומה שמדמה הצ"צ הגילוי דשמחת בית השואבה להגילוי דנבואה (אף שהוא למעלה מענין הנבואה) — הרי זה מצד המעלה שבענין הנבואה:

בכלל הרי עכשיו כל הענינים הם בהעלם. והיינו, דאף שכל הענינים נפעלים ע"י עבודתנו עתה, וכידוע¹³ בענין השכר דלעת"ל, שאז יתגלו כל הענינים שנמשכו ע"י עבודתנו עתה, מ"מ, בזמן הזה נמצאים ענינים אלו בהעלם.

וזהו שמדמה הצ"צ את הגילוי ש"אנו קיבלנו" לענין הנבואה — שמעלתה שהיא בגילוי (ויתירה מזה) ובפנימיות (כנ"ל שענין הנבואה נמשך אצל כל נביא לפי הכלים שלו), והיינו, שע"י שמחת בית השואבה נמשך גילוי הבל"ג דלעת"ל בגילוי ובפנימיות, ולאידך, אף שנמשך בפנימיות ובכלים, הרי זה נשאר בל"ג.

ד. ועפ"ז יובן המשך דברי הצ"צ "הסוף הוא בביאת המשיח": לכאורה: כיון שזהו ענין של אין סוף ("אנו קיבלנו עד אין סוף"), א"כ, מהו אומרו "הסוף הוא כו"?

וביאור הענין — שלעת"ל תהי' עליית הזמן בבחי' שלמעלה מהזמן, שזהו ע"י שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים¹⁴. והיינו, שתחלה תהי' תקופה של עליות, כמ"ש¹⁵ "ילכו מחיל אל חיל", וכיון שישנם עליות, הרי זו ראי' שעדיין אין זה בלי־גבול האמיתי; ולאח"ז יהי' "יום שכולו שבת ומנוחה", שלא יהיו בו עליות, כיון שיהי' גילוי מרחב העצמי¹⁶.

וזהו ש"הסוף הוא כו", דהיינו שבסופו של דבר נבוא להנקודה כמו שהיא בבחי' מרחב העצמי.

(15) תהלים פד, ח. וראה ברכות ומו"ק

בסופן.

(16) ראה המשך תרס"ו ע' יב ואילך.

(12) ב"ב יב, ב.

(13) ראה לקו"ת דברים א, ב. ובכ"מ.

(14) תמיד בסופה.

ה. ובנוגע לעבודתנו:

איתא בלקו"ת¹⁷ ש"עכשיו שאין לנו ביהמ"ק ולא מזבח צריך כל אחד למצוא דברי חפץ בנפשו", וכאשר יחפשו באמת — אזי ימצאו! ובנדו"ד — שע"י שמחת בית השואבה אפשר לבוא לבחי' בלי גבול האמיתי ומרחב העצמי, ולהמשיך זאת על כל השנה כולה.

*

ו. דובר לעיל¹⁷ בענין שמחת בית השואבה, שלכאורה יש לומר, שכל המסופר בגמרא¹⁸ אודות שמחת בית השואבה, אינו ענין של דין, אלא סיפור דברים כיצד היו נוהגים בפועל. וע"ד פרטי הענינים שמצינו במשנה¹⁹ בענין הבאת הביכורים, שפרטים אלו אינם דין, ומכ"ש שאינם ענין המעכב.

וההכרח לזה — דלכאורה יש להקשות על ענין שמחת בית השואבה מהא ד"אין מערבין שמחה בשמחה"²⁰, שהרי באותו הזמן דשמחת בית השואבה ישנו החיוב דשמחת יו"ט, שחיוב זה הוא במשך כל היום [ואין לומר שכיון ש"אין שמחה אלא בבשר . . אין שמחה אלא ביי"ט"²¹, הרי לאחרי שאכל בשר ושתה יין כבר יצא ידי חובתו ואינו מחוייב עוד בשמחה], כדמוכח מזה שענינים של היפך השמחה אסורים במשך כל היום, וא"כ, איך אפשר שבאותו זמן יהי' חל הדין ד"שמחת בית השואבה, הרי "אין מערבין שמחה בשמחה"?

ומכאן ראי', לכאורה, שכל ענין שמחת בית השואבה אינו אלא מנהג ולא דין.

ז. והנה, לכאורה הי' אפשר לתרץ קושיא הנ"ל באופן אחר — דכיון שהחיוב דשמחת יו"ט מדאורייתא מתחילה ביום, ואינה בליל יו"ט ראשון²², הרי בלילה זה יכולה לחול שמחת בית השואבה, וכיון שכבר חלה, נמשך חיובה גם לאח"ז (כמשנת"ל²³ ששמחה שהיתה כבר קודם לכן נמשכת גם לאח"ז).

אבל לאמיתו של דבר אין לומר כן, כי חיוב דרבנן אינו יכול לחול על חיוב דאורייתא, ואין נפק"מ אם היתה לו שעת הכושר לחול קודם

17) שיחת שמחת ביה"ש סי"ד ואילך (לעיל ע' 77 ואילך).

20) מו"ק ח, ב.

21) פסחים קט, א.

22) ראה שאגת ארי' סי' סח.

18) סוכה נא, א ואילך.

23) שיחה הנ"ל סי"ז (לעיל ע' 79 ואילך).

19) ביכורים פ"ג מ"ב ואילך.

לכן, כי גם אם היתה לו שעת הכושר, מ"מ, משחל החיוב דאורייתא, שוב אי אפשר שיחול גם החיוב דרבנן.

דוגמא לדבר — מענין גרושה וחלוצה לכהן:

איסור גרושה לכהן הוא מדאורייתא, וכהן שנשא גרושה לוקה ל"ט מלקות²⁴, ואילו איסור חלוצה לכהן הוא מדרבנן, וכהן שנשא חלוצה לוקה מכת מרדות מדרבנן²⁵ (ולהעיר גם מחילוקי הדעות במספרם²⁶).

אמנם, בנוגע לכהן שנשא גרושה שהיא גם חלוצה, קיי"ל²⁷ "גרושה וחלוצה אינו חייב אלא אחת", וכתבו התוס'²⁸ שאינו לוקה אלא ל"ט מלקות דאורייתא, ולא מכת מרדות. והטעם לזה הוא כנ"ל — כי בכל מקום שישנו דין מדאורייתא אין מקום לתיקון חכמים.

וכיון שלא מצינו חילוק אם היתה תחילה גרושה ואח"כ נעשית חלוצה, או שהיתה חלוצה ואח"כ נעשית גרושה — מוכח שדין זה הוא בכל האופנים, ואף בחלוצה ונעשית גרושה, שאיסור חלוצה דרבנן קדם, מ"מ משחל עלי' איסור גרושה דאורייתא, בטל ממנה איסור חלוצה דרבנן.

אלא שבזה הי' מקום לומר, שלשון המשנה "גרושה וחלוצה" הוא בדיוק, דהיינו שדוקא בסדר זה — גרושה ואח"כ נעשית חלוצה — אינו לוקה מכת מרדות, אבל בחלוצה מתחלה ואח"כ נעשית גרושה, שכבר חל עלי' איסור חלוצה דרבנן, הנה כיון שחל נשאר בתקפו, ולוקה מלקות משום גרושה ומכת מרדות משום חלוצה. אבל האמת אינה כן, אלא גם בחלוצה ונעשית גרושה אינו לוקה אלא משום גרושה, כנ"ל.

דוגמא נוספת לדבר:

"מניחין נר (מבעוד יום) על גבי דקל בשבת (וידלק שם בשבת, דליכא למיחש לכשיכבה לישקלי' מיני' ונמצא משתמש במחובר, דכיון דאקצי' לדבר האסור בין השמשות איתקצי לכולי יומא), ואין מניחין נר על גבי דקל ביום טוב" (דשקיל ומנח לי' ומשתמש באילן)²⁹.

ויו"ט שחל בשבת — דינו כדין שבת שאין בו גזירה זו, דכיון שאסור בשבת להשתמש בנר משום מוקצה, אין גוזרין בו הגזירה דיו"ט.

28) שם ד"ה גרושה.

24) רמב"ם הל' איסורי ביאה פי"ז ה"ב.

29) שבת מה, רע"א (ובפרש"י). רמב"ם

25) שם ה"ז.

הל' שבת פי"ה הי"ז. הל' יו"ט פ"ד ה"ה.

26) ראה שד"ח כללים מערכת המ"ם כלל

טושו"ע (ואדה"ז) או"ח סרע"ז ס"ד (ס"ז).

קפד. וש"נ.

סתקי"ד ס"ו (סט"ז).

27) מכות יג, א (במשנה).

והרי בנדו"ד אין מקום לחלק ע"ד הנ"ל (שהכלל שאין דין דרבנן חל על דין דאורייתא הוא דוקא כשהדין דאורייתא חל תחלה), שהרי שבת ויום טוב באים בבת אחת, ועל-כרחך שגם בבת אחת (וכמו"כ כאשר הדין דרבנן חל תחלה) לא חל הדין דרבנן במקום דין דאורייתא.

ח. לכאורה הי' אפשר לתרץ הקושיא הנ"ל בענין שמחת בית השואבה באופן נוסף — ששמחת בית השואבה אינה דין של שמחה, אלא דין בהשאיבה, שאחד מתנאי השאיבה הוא שצריכה להיות בשמחה. וכן משמע לכאורה מדברי הגמרא³⁰ "מנא הני מילי (דתוקעין ומריעין בשאיבת המים של נסוך) . . דאמר קרא³¹ ושאתם מים בששון וגו'", דמשמע שזהו דין בהשאיבה, שהשאיבה צ"ל "בששון". וכשם שלפירוש התוס'³² ש"מנא הני מילי" פירושו "מגלן דמי השילוח בעי, ומפרש מדכתיב ממעייני הישועה", מוכן ששאיבת המים "ממעייני הישועה" היא דין בהשאיבה — כן הוא גם לפרש"י ש"מנא הני מילי" קאי על ענין השמחה ("בששון"), שזהו דין בהשאיבה.

וע"ד החילוק בין השמחה דכל השנה (שהרי גם בכל השנה צ"ל עבודת ה' בשמחה, כמ"ש³³ "עבדת את הוי' אלקיך בשמחה ובטוב לבב") לשמחת החג — שבכל השנה אין זה דין בענין השמחה, אלא דין בהעבודה, שצריכה להיות בשמחה, משא"כ ביו"ט ישנו דין של שמחה. — השמחה באה בסיבת החג, ונקבעה בבשר וביין כו', אבל ענינים אלו הם דין בהשמחה.

ולפי זה הי' אפשר לתרץ שלא יוקשה על שמחת בית השואבה מהענין ד"אין מערבין שמחה בשמחה" — דכיון שאין הכוונה לעשות ענין של שמחה, כי אם ענין של שאיבה, אלא שישנו תנאי שהשאיבה צריכה להיות בשמחה, לכן, אין בזה סתירה להא ד"אין מערבין שמחה בשמחה".

אמנם, ברוב דרושי חסידות ד"ה ושאתם מים בששון³⁴, מבואר, שהשמחה באה בסיבת השאיבה, דהיינו שגדלה מעלת השאיבה עד שמביאה לידי שמחה. ורק בדרוש אחד (שמצאתי לע"ע)³⁵ כביאור

(34) ראה בהנסמן בשיחה הנ"ל סכ"ד (לעיל ע' 85).

(35) ד"ה לה"ע ניסוך המים בחג במאמרי אדה"ז — אתהלך לאזניא ע' מט. ד"ה ושאתם תרלו" (סה"מ תרל"ה ח"ב ע' תמד).

(30) סוכה מח, ב ובפרש"י.

(31) ישע"י יב, ג.

(32) שם ד"ה מנא הנ"מ.

(33) תבוא כח, מז. וראה רמב"ם סוף הל'

לולב.

"ושאבתם מים בששון", איתא, שהשאיבה באה ע"י השמחה. וא"כ, אף שלפי המבואר בדרוש זה, אפ"ל שהענין ד"בששון" הוא תנאי בהשאיבה, וליישב עפ"ז את הקושיא כנ"ל — הרי לפי המבואר ברוב הדרושים, שהשמחה באה בסיבת השאיבה, נמצא שאין השמחה נצרכת בשביל השאיבה, אלא היא דין של שמחה בפ"ע. ועפ"ז נשאר הקושיא מהא ד"אין מערבין שמחה בשמחה".

ט. ויובן ע"פ דברי הרמב"ם³⁶: "אף על פי שכל המועדות מצוה לשמוח בהן, בחג הסוכות היתה שם במקדש שמחה יתירה, שנאמר³⁷ ושמחתם לפני ה' אלקיכם שבעת ימים, וכיצד היו עושין כו'".

כלומר: לא זו בלבד שהשמחה היא דין בפ"ע, ולא תנאי ודין בהשאיבה (שהשאיבה צ"ל בשמחה), אלא יתירה מזה, שהשמחה אינה קשורה עם השאיבה כלל, אלא היא ענין בפ"ע לגמרי — כדמוכח מזה שלא הביא את הפסוק "ושאבתם מים בששון ממעיני הישועה", אלא את הפסוק "ושמחתם לפני ה' אלקיכם שבעת ימים".

[ועפ"ז יובן הטעם לשיטת הרמב"ם³⁸ שמי כיור כשרים לניסוך המים, אף שלדעתו³⁹ מי כיור הם מי מקוה ולא דוקא מי מעיין⁴⁰ — כי לדעת הרמב"ם כל הפסוק "ושאבתם מים בששון ממעיני הישועה" אינו מעכב, וכשם שהשמחה ("בששון") אינה מעכבת את השאיבה (שהרי מעיקר הדין אין השמחה קשורה עם השאיבה כלל), כך אין השאיבה ממי מעין ("ממעייני הישועה") מעכבת⁴¹].

וכפי שנתבאר לעיל⁴² בארוכה שלדעת הרמב"ם יש חיוב לשמוח בחג הסוכות "שמחה יתירה" על שמחת שאר המועדים (ונתבאר גם כיצד מתבטאת "שמחה יתירה" זו), אלא שחכמים קבעו לשמחה יתירה זו שתהי' בזמן השאיבה, על שם הכתוב "ושאבתם מים בששון".

ונמצא, שלשיטת הרמב"ם ליתא מעיקרא הקושיא מהא ד"אין מערבין שמחה בשמחה", כי שתי השמחות (שמחת יו"ט ושמחת בית השואבה) — ששתיהן מדאורייתא — הם שמחה אחת, שמחת יו"ט, אלא שבשמחת יו"ט גופא יש בחג הסוכות "שמחה יתירה" לגבי שמחת שאר המועדים.

סל"ד (תו"מ ח"ג ריש ע' 41). וש"נ.

41 ראה גם המועדים בהלכה (לרש"י

זוין) סוכות ס"ע קטז ואילך. התועודות

תשמ"ב ח"א ע' 271.

42 שיחה הנ"ל סי"ט (לעיל ע' 81).

36 שם פ"ח הי"ב.

37 אמור כג, מ.

38 הל' תמידין ומוספין פ"ה הי"י.

39 הל' ביאת מקדש פ"ה הי"ב.

40 ראה גם שיחת שמחת ביה"ש תשט"ו

י. ההוראה מהאמור בנוגע לעבודתנו, וכלשון הלקו"ת ש"צריך כל אחד למצוא דברי חפץ בנפשו":

יש לדעת, שהציווי (ובמילא — גם הכח) על שמחת בית השואבה הוא מדאורייתא. ולהיותו מן התורה — יש בו כח התורה, ששובר ומבטל כל מציאות שבעולם הסותרת לזה, כדאיתא בירושלמי⁴³ עה"פ⁴⁴ "לא-ל גומר עלי", שהתורה היא בעל-הבית על מציאות העולם.

וכיון שכן, הרי אין מקום להתחשב בשום חשבונות כלל, כיון שישנו כח מן התורה להמשיך שמחה בשמחת בית השואבה, וגם להמשיך משמחה זו על כל השנה כולה בעניני עבודתו, שעי"ז נמשך שמחה וטוב לכב גם בהשפעות גשמיות, בבני חיי ומזוני רויחי.

* * *

יא. צוה לנגן ואמר מאמר ד"ה ושאתם מים בששון.

* * *

יב. נהוג אצל כל ישראל שהשמחה בשמיני-עצרת גדולה יותר משמחת חג הסוכות⁴⁵, ו"מנהג ישראל תורה הוא"⁴⁶.

השמחה דשמע"צ היא בריקודים, שענינם הוא הריקוד ברגלים, ועל ידם מרקד ומתרומם גם הראש.

אמנם, כיון שע"פ שכל אין מקום לכך שהראש ירקד בעקבות הרגלים, לכן, צריך לזה גם הסיוע של שתיית יין, כמארז"ל⁴⁷ "אגברו חמרא אדרדקי", ו"נכנס יין יצא סוד"⁴⁸ — שע"י היין מתגלה הסוד, פנימיות הנפש. וכאשר יוצא ממציאותו, ומתגלית פנימיות נפשו — אזי קלה עליו יותר עבודת הריקודים, לרקד ברגליו באופן שעל ידם יתרומם גם הראש. (וסיים כ"ק אדמו"ר שליט"א:)

עומדים אנו בסמיכות לשמיני-עצרת ושמחת-תורה (שהרי כבר עברו חמשה ימים של חג הסוכות), ועדיין לא רואים "הזזה"!

בשלמא תושבי המקום, שלאחרי ההתוועדות הולכים הם לביתם לאכול וכו', כפי שמורגלים בכל ימות השנה — הנה בנוגע לאלו הישנים

מנהגים ישנים מדורא ע' 153. שו"ע אדה"ז
 או"ח סו"ס קפ. סתל"ב סי"א. סתנ"ב ס"ד.
 סתצ"ד סט"ז. ועוד.
 (47) סנהדרין לח, רע"א.
 (48) עירובין סה, סע"א. סנהדרין שם.

(43) כתובות פ"א ה"ב. וש"נ.
 (44) תהלים נו, ג.
 (45) ראה לקו"ש חי"ד ע' 166 ואילך.
 (46) ראה תוד"ה נפסל — מנחות כ, ב.
 מהרי"ל — הובא ברמ"א יו"ד ששע"ו ס"ד.

בשעת ההתוועדות, אין מה לדבר כלל... ואפילו אלו שמתעוררים בהתוועדות, הרי כשבאים לביתם אזי חוזרים ומתקררים... (אף שמוכן, שכלל שההתעוררות גדולה יותר, נמשך זמן רב יותר עד שמתקררים);

אבל האורחים, שאצלם ישנו הענין ד"הוי גולה כו"⁴⁹, ואין להם כאן הענינים שמורגלים בהם במשך כל ימות השנה — יתוועדו הם, וישפיעו גם על תושבי המקום, שגם אצלם תהי' "הזזה".

ובכן, ימשיכו את ההתוועדות מיד עתה, ויאריכו בהתוועדות עד הלילה (ליל הושענא רבה), ועד שמיני-עצרת ושמחת-תורה, וגם לאח"ז יתוועדו בכל יום, עד שבת בראשית.

וכאמור לעיל — יתוועדו האורחים, ויפעלו "הזזה" בהתושבים. ואם יתברר שיש צורך ב"סבלנות" עד שיצליחו לפעול על התושבים — יתאזרו ב"סבלנות", וילמדו מהקב"ה שעליו נאמר⁵⁰ "דרכך אלקינו להאריך אפך"...

ובינתיים — ינגנו את הניגון "דרכך".

[ניגנו "דרכך", ואח"כ אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א:]

יש להתחיל במלאכה ("זיך נעמען צו דער מלאכה").

ואף שישנם המהרהרים בלבם: הרי שבת אסורה במלאכה? — הרי כבר אמרו רז"ל⁵¹ "לא שבת לא ממלאכת הרשעים ולא ממלאכת הצדיקים", שהכוונה בזה לעבודת הצדיקים ועבודת הבעל-יתשובה,

— כמבואר במארוז⁵² "איני יודע באיזה מהם חפץ אם במעשה אלו (צדיקים) או במעשה אלו (רשעים)", שהכוונה בזה היא לעבודת הצדיקים ועבודת הבע"ת, ולכן "איני יודע באיזה מהם חפץ", כי בכא"א מהם יש מעלה על חבירו —

ונמצא, שמלאכה זו של עבודת הצדיקים ועבודת הבע"ת מותרת גם בשבת.

ובכן, יש להתחיל במלאכה, ולהמשיך עד שמע"צ ושמח"ת, ועד שבת בראשית.

ובינתיים — נייע זשוריצי כלֶאָפְצִי" (וצוה לנגן הניגון "נייע זשוריצי כלֶאָפְצִי").

51) ב"ר ספי"א.

52) שם ספ"ב.

49) אבות פ"ד מ"ד.

50) נוסח סליחות ליוהכ"פ.